

Achter gesloten deuren

Rachel de Vries

Achter gesloten deuren

Uitgegeven via Brave New Books
ISBN: 9789465121475

1

Samen met Liza zit ik in een café net buiten Utrecht Centraal. Groene pluche stoelen die zitten zoals je hoopt als je uitgebreid bij wil praten, met voor ons een cappuccino voor mij en een latte voor haar.

"Vroeger dronken we geen koffie." Ja, dat was zo. Vroeger dronken we water, thee. Vaak ook frisdrank, sap.

Liza en ik leerden elkaar kennen toen ik 14 en zij 17 was. We hielden allebei van theater, zo leerden we elkaar ook kennen. Na veel contact op de fansites van Nederlands grootste musicals besloten we elkaar te ontmoeten. Het werd een vriendschap van jaren.

Op een bepaald moment verwaterde het contact, ik werd moeder en onze levens werden steeds meer verschillend.

Jaren spraken we elkaar niet, tot dat ene berichtje een paar maanden geleden.

"Ik wil je laten weten dat ik voor euthanasie heb gekozen, en dat dat is goedgekeurd."

Met veel meer woorden dan dat, natuurlijk. Liza was depressief. Al jaren. Toen we tieners waren al. Nu, ruim 20 jaar nadat we elkaar leerden kennen, bleek het genoeg te zijn geweest.

Ik zat op dat moment in Italië, maar ondanks de jaren dat we geen contact hadden besloten we dat ik haar zou komen opzoeken. Dus dat deed ik. Nog bijna midden in de nacht nam ik de trein naar Nederland om haar te bezoeken. En daar vielen de jaren weg en pakten we de draad op waar we gebleven waren.

Door omstandigheden die niet aan mij zijn om te delen werd haar euthanasie uitgesteld. En zo kwam het dat we nu,

een paar maanden nadat we het afscheid namen waarvan we dachten dat het definitief was, in Utrecht tegenover elkaar zaten op groene pluche stoelen en met voor ons de koffie die we voordat ons contact verwaterde nooit dronken.

We hebben al veel gepraat als ik omdat ik het warm heb mijn trui uit trek. "Wow," zegt Liza. "Ik weet niet of ik het mag zeggen, maar weet je wat me opvalt?" Ik verzeker haar dat ze alles mag zeggen. "Je kunt jouw littekens bijna niet meer zien!" "Is dat zo?" vraag ik, licht onzeker. "Weet je dat ik daar nog vaak bij stil sta? In mijn leven nu weten veel mensen niet van dat stuk van mij. Niemand zegt ooit wat over mijn littekens, maar ik vraag me vaak af of ze het echt niet zien, of dat ze niets zeggen uit beleefdheid."

Voor mijzelf zitten de littekens er nog duidelijk. Een pijnlijke herinnering aan dat wat ooit was.

"Soms denk ik erover een boek over die tijd te schrijven. Gewoon, om te laten weten aan de wereld en aan iedereen die eenzelfde strijd strijdt dat het goed kan komen. Dat had destijds niemand gedacht. Niet van mij."

"Waarom doe je dat dan niet?"

"Weet je dat ik er al vaak aan begonnen ben? Het komt alleen nooit af. En dan stop ik maar weer."

"Het hoeft ook niet in één keer af te zijn hé?"

"Dat is zo. Misschien schrijf ik het op een dag wel op."

Mocht het zo zijn dat je dit nu leest, dan heb ik dat inderdaad gedaan. Ik begon met schrijven twee dagen na dat gesprek op die groene pluche stoelen in Utrecht, op een bankje in een hoek van het restaurant van de Hema. Na dat

gesprek met een vriendin die me ontzettend dierbaar is en er binnenkort niet meer zal zijn omdat ze koos voor haar eigen levenseinde. Hoe verdrietig ik daar ook om ben, ik begrijp haar goed.

Laat me bij het begin beginnen.